

STADSVERHALEN

99,5

Na de reconstructie in september 2021, waarbij op de Wolbrantskerkweg met snelheden tussen de 40 en 120 kilometer werd gereden, was de conclusie dat Shana met minimaal 99,5 kilometer per uur is aangereden.

'We zijn het aan Shana verplicht'

Ouders vechten vanuit Venlo voor veiligheid Wolbrantskerkweg én de rest van Nederland

Vol dromen verhuisde de 22-jarige Shana Leurs van Venlo naar Amsterdam. Op 4 maart 2021 werd ze op de Wolbrantskerkweg geschept door een piepjonge bestuurder. In het bijzijn van haar ouders overleed ze een dag later in het VUmc. Het verlies van hun enige dochter grepen Ivar en Wanda Leurs aan voor een succesvolle strijd om de 600 meter lange 'snelweg' in Osdorp veiliger te krijgen. „We zijn het aan Shana verplicht, zo voelt dat.”

door Mascha de Jong en Robert Vinkenborg

Shana staat nog steeds op het naambordje van haar ouderlijke woning in Venlo. In de woonkamer straalt de modebewuste twintiger de bezoeker van alle kanten tegemoet. Ivar en Wanda Leurs kijken vol liefde naar het portret van hun dochter. Wanda: „Ze was dol op Amsterdam, maar sinds haar dood is ze weer hier. Zo voelt dat.”

Hun enig kind werd één jaar en negen maanden geleden fataal aangereden op de Wolbrantskerkweg. Vlak bij de woning waar zij haar volwassen bestaan aan het opbouwen was. Het leven van haar ouders stortte in. Vader Ivar: „We hadden zoveel meegemaakt met haar. Vanaf haar geboorte, als prematuurtje van 32 weken en slechts 1500 gram, hebben we voor haar moeten knokken. Dat vechten is altijd gebleven. Ook nu nog.”

Meer ongelukken

Wanda: „Ik weet nog dat we daar stonden op de Wolbrantskerkweg. Omstanders vertelden dat de aanrijding van Shana het zoveelste ongeluk in de straat was. Wij zeiden: 'dat kan toch niet, er moet actie komen, die weg moet veiliger.'”

Ze mailden burgemeester Femke Halsema, met een foto van Shana in rode bontjas op de grachten.

Wanda: „Ik weet nog dat ze 's ochtends naar beneden kwam in die jas en zei: 'ik ga mijn stageplek regelen bij *Things I Like Things I Love*'. Later die dag belde ze dat ze was aangenomen en stuurde ons deze foto. Ze oogde gelukkig. Ze kon eindelijk beginnen aan haar grote droom in de modewereld.”

Op het stadhuis drong de mail over de dood van Shana door. Toenmalig wethouder Egbert de Vries nodigde de familie Leurs uit. „We werden ontvangen als Willem-Alexander en Máxima”, vertelt Ivar. „Dat was fijn, het zei ons dat het echt wat met ze deed. De gemeente wilde dezelfde verbeteringen aan de weg als wij. Er kwam een onderzoek. Pas nadat wij de conclusies en plannen hadden ingezien, gingen die naar de wethouder.”

'De longarts zei 'ik zou niet in jullie schoenen willen staan''

Het onderzoek bevestigde wat de ouders meteen na het ongeluk met eigen ogen zagen: de Wolbrantskerkweg nodigde uit tot veel te hard rijden. De gemeente plaatste de afgelopen maanden verkeersdrempels en de middenberm

werd aangepast. In de aanbouw van hun Venlose rijtjeshuis vertellen Ivar en Wanda hoe zij ondanks hun grote verdriet strijdvaardig blijven. Zij richtten de stichting 'ShanaSafe' op voor goede verkeersveiligheid, niet alleen in de straat waar hun dochter werd aangereden, maar door heel Nederland. Ivar: „Al voorkomen we maar dat één ander gezin hetzelfde moet meemaken als wij, is het de moeite waard.”

Zijn stem breekt: „We kregen 4 maart dat telefontje van de politie. Ze stonden voor de deur. Een minuut later waren wij thuis. De agenten vertelden dat Shana betrokken was bij een ongeluk in Amsterdam. Toen ze zeiden 'op de fiets' en dat het zeer ernstig was, klapte de grond onder onze voeten vandaan.”

Wanda: „Shana zal toch niet dood zijn?”, zei ik. Ivar antwoordde: 'nee, natuurlijk niet.' En dan kom je in het ziekenhuis... Na een kwartier kwam de trauma-arts vertellen dat ze nog aan het opereren waren. Shana had overal breuken en een

bloeding in haar hoofd. Om te druk weg te halen, moesten ze een drain aanbrengen.”

Wanda vervolgt: „Eindelijk mochten we bij haar, met allemaal toeters en bellen. Ik riep 'Shanaatje, wat is er gebeurd?' Omdat we verder rustig bleven, lieten ze ons op de kamer tijdens alle ingrepen die volgden.” Er was hoop. Ivar: „Het is een jong iemand. Artsen en verpleegkundigen toonden een geweldige drive: 'we gaan ervoor.'”

'Pak rust'

Wanda: „Aan het einde van de avond zei de verpleegkundige: 'ga naar haar appartement', pak rust. Er komt een onzekere tijd aan. Daar, in haar huisje, braken we. Alles om ons heen was van haar.”

De situatie verslechterde de volgende dag. Shana nam onvoldoende zuurstof op en een nieuwe operatie volgde. De artsen namen twee derde van haar rechterlong weg. Wanda: „Voor het eerste vertelden de artsen dat ze zwaar hersentrauma had. En dat de kans bestond dat ze kwam te overlijden. De longarts zei: 'ik zou niet in jullie schoenen willen staan.'”

Tijdens het wachten gaan ze nog één keer naar Shana's woning. Ze komen langs de Wolbrantskerk-

De burgemeester kreeg de foto van Shana in haar rode bontjas ook onder ogen.
EIGEN FOTO

weg en besluiten poolshoogte te nemen. Wanda: „Ik zei tegen Ivar: 'het moet heel hard zijn gegaan'. De aftekeningen van het onderzoek stonden er nog. We zagen waar ze was aangereden, waar ze had gelegen en waar haar fiets en tas terecht waren gekomen.” Ivar: „Buisjes, zakjes en slangetjes uit de ambulance, stukjes van haar fiets; het lag er allemaal nog. We stonden daar met zoveel vragen.”

Wanda wordt heel specifiek, als ze terugdenkt aan dat ene moment. „We moesten iets eten en bestelden pizza in het appartement van Shana. Ivar maakte de doos open en de telefoon ging. We moesten met spoed komen. Ze was gereanimeerd.” Ivar: „Tien man stonden ons vol wanhoop in het ziekenhuis op te wachten.” Wanda: „De vrouwelijke arts zei tegen me: 'ik ga haar verliezen.'”

Shana Leurs, amper twee weken 22 jaar, overleed 5 maart 2021 aan de gevolgen van de aanrijding.

Ivar: „Ineens kwamen twee agenten en een schouwarts de kamer in, omdat het om een niet-natuur-

lijke dood ging.” Wanda: „Ik zei: 'je krijgt haar niet, mijn ouders moeten afscheid kunnen nemen'. Ze hebben op hen gewacht.”

Elke dag bestaat nu uit het ophalen van mooie herinneringen. Wanda met warmte in haar stem: „Shana maakte als klein meisje van een handdoek een tas. Het nieuwtje wat er was, had ze. Het ging niet om dure merken of spullen, het ging puur om de mode.” Ivar: „Ze was geliefd. Ze was de arm die veel mensen nodig hebben. Ik had een week nodig om alle berichten in het condoleanceregister te lezen. Mensen schreven dat Shana als klein meisje al behulpzaam was. Een vriendinnetje in een rolstoel? Shana duwde.”

Wanda: „Ze deed tweetalige havo en bleek goed met cijfers. Via Eindhoven Summa College wilde ze naar het Amsterdam Fashion Instituut. Ze kon zich in Venlo niet ontplooiën. Liep ze met oversized jassen en was het: 'wat heb jij nou aan?' Nu loopt iedereen oversized. Ze kreeg een baan aangeboden bij Things I Like Things I Love én ze

maakte haar studie af. Ze genoot van haar twee jaar in Amsterdam. Tot die klap op 4 maart.”

De bestuurder werd op de plaats van het ongeluk staande gehouden en verklaarde volgens getuigen 'gevoen' 50 te hebben gereden. Ivar boos: „Die gast heeft nooit vastgezeten.” Wanda: „Twee weken later drong tot ons door dat het om meer dan een ongeluk ging. We moesten Shana's ID-kaart halen bij de politie. Ik vroeg: 'wat was het eigenlijk voor auto?' Een

familieonderzoeker toonde een foto van een Golf GTI. „Daar zit geen persoon in van 65 jaar”, zei ik. Het bleek een 19-jarige bestuurder. Mijn onderbuik zei dat het foute boel was.”

Ivar: „Het was overdag, het zicht was goed. Shana kwam uit het park, hij kwam van rechts. In principe had hij voorrang. De politie liet doorschemeren rekening te

houden met een te hoge snelheid. In eerste instantie is geprobeerd de gegevens uit de auto te halen, maar dat lukte niet. Wij zijn ons gaan bemoeien met het onderzoek. Met hulp van de Vereniging van Verkeersslachtoffers ging ik bedrijven aanschrijven, die via mediasystemen in auto's de snelheid uitlezen. Wij waren overtuigd dat Shana niet met vijftig kon zijn aangereden. De politie heeft alles uit de kast gehaald, maar wij moesten het wel aanreiken.”

Hij gaat verder: „Een ander knelpunt was dat de door ons gewenste verkeersdrempels zouden worden geplaatst vlak voor de reconstructie die moest aantonen hoe hard de bestuurder nou precies had gereden. Ik ben gaan bellen en kreeg het voor elkaar dat de aannemer zei: 'ik heb ook demontabele drempels, bouwen we die erin.’”

Tijdens de reconstructie in sep-

tember 2021 werd met snelheden tussen de 40 en 120 kilometer gereden. Ivar: „De conclusie was dat Shana met minimaal 99,5 kilometer aan flarden is gereden.”

Telefoon

Wanda: „Ons volgende project werd zijn telefoon. Er gingen weer enkele weken voorbij, maar ze hebben 'm alsnog bekeken. Het zal bij de rechtszaak duidelijk moeten worden, maar we hebben begrepen dat de bestuurder tijdens het rijden zijn telefoon gebruikte.”

Op 1 december moet Mohammed L. voorkomen bij de rechtbank. Wanda fel: „Geen straf zal hoog genoeg zijn. Wij krijgen ons kind nooit meer terug. Mijn verdriet is veel erger dan mijn boosheid. Al mag ik hem hier zelf ophangen, ik hou net zoveel verdriet. Bereik ik er iets mee? Nee.”

Toch hoopt ze op gerechtigheid. „Naar ons toe hebben hij en zijn familie helemaal niets laten horen. We hoorden van getuigen dat hij na het ongeluk zou hebben geschreeuwd, dat het de schuld van

Ivar en Wanda Leurs.

FOTO JEAN PAUL KUIT

de fietser was. Een verpleegkundige kwam toevallig naar buiten - zij heeft Shana geholpen - en hoorde hem schelden. Wat mij betreft mag de sleutel om. Hij moet gevangenisstraf krijgen. Hoelang ligt niet in mijn macht. En trek z'n rijbewijs in. Hij speelde Russisch roulette met mijn dochter.”

Ivar: „Wij hebben de stichting 'ShanaSafe' opgericht. Ik ben muzikant en Shana ademde ook muziek. We hebben voor haar een benefietconcert georganiseerd september vorig jaar. Iedereen wilde meewerken. Hier bekende bands als Pollux en de bassist van Vandenberg. Adje, hebben opgetreden. Ik heb zes uur achter de drums gezeten. Voor de Vereniging van Verkeersslachtoffers hebben we 10.000 euro opgehaald.”

Ivar en Wanda willen van het geld een video laten maken over de impact van aanrijdingen. Ivar: „Het maakt een groot verschil of dat met 30 of 50 kilometer per uur gebeurt. Ik wil dat gevisualiseerd hebben. Ik ga na de rechtszaak graag met mensen in gesprek die een ongeluk veroorzaken. Om ze te vertellen wat hun keuzes voor anderen betekenen.”

Spreekrecht

De ouders van Shana maken volgende week donderdag, als zij de rechtszaak met hun advocaat Arlette Schijns bezoeken, gebruik van hun spreekrecht. Zij nemen een foto van hun dochter mee. Wanda: „De dader moet weten dat zijn slachtoffer een prachtig gezicht had. Dat van Shana, ons enige kind. Misschien dat het door-dringt wat hij heeft aangericht.”

Plasman: 'Cliënt zit ook met gevolgen'

Peter Plasman

AMSTERDAM Advocaat Peter Plasman zegt dat tijdens de rechtszaak nog maar moet blijken hoe hard zijn cliënt Mohammed L. heeft gereden. „Dat laat ik aan de rechter. Mijn cliënt zit heel erg met de gevolgen van wat er is gebeurd.”

L. laat zich door een psycholoog behandelen. Plasman: „Zijn moeder heeft over haar zoon bij de reclasering verklaard dat hij in één klap volwassen is geworden. Er zit een barst in

zijn onbevangenheid en zij ziet tranen achter zijn blik.”

De moeder worstelt volgens Plasman met schaamte naar de nabestaanden. „Zij noemt het een nachtmerrie. Het nare in verkeerszaken is dat niemand de zeer ernstige gevolgen van een ongeval wil. Bij een dodelijk ongeval is het verlies voor de nabestaanden afschuwelijk, terwijl de veroorzaker ook vaak gebukt gaat onder de gevolgen van zijn of haar handelen.”

De Wolbrantskerkweg vlak na de dodelijke aanrijding. Tegenwoordig liggen er demontabele drempels.
FOTO RICHARD MOUW

'Conquer from within'. Ivar, Wanda én de grootouders van Shana hebben dezelfde tatoeage als hun dochter en kleindochter laten zetten na haar dood.
FOTO JEAN PAUL KUIT

Shana, hier met blond haar, wordt in huize Leurs met veel liefde herdacht.
FOTO JEAN PAUL KUIT

